

ความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยของนักศึกษาวิชาเอกภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง*

Major Thai Students' Thai Composition Writing Ability, Faculty Of Education Ramkhamhaeng University

เด่นดาว ชลวิทย์ (Dendow Choolawit)**

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยของนักศึกษาวิชาเอกภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ นักศึกษาวิชาเอกภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 ที่ลงทะเบียนและเข้าเรียนวิชาเอกตั้งแต่รหัสนักศึกษา 54-56 จำนวน 2,632 คน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิต วิชาเอกภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหงภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 รหัสนักศึกษา 54- 56 ที่ลงทะเบียนและเข้าเรียนวิชาเอกจำนวน 400 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แบบทดสอบความสามารถในการเขียน ความเรียงภาษาไทยและเกณฑ์การประเมินความสามารถในการเขียน

วิเคราะห์ข้อมูลความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยโดยใช้เกณฑ์การให้คะแนนความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทย

สรุปผลการวิจัย

1. นักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตวิชาเอกภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มีความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาการเขียนในแต่ละประเภทพบว่า นักศึกษามีความสามารถในการเขียนบรรยาย การเขียนพรรณนา การเขียนย่อความและการเขียนประเมินคุณค่างานเขียนอยู่ในระดับปานกลาง

2. นักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตวิชาเอกภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มีความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยประเภทการเขียนบรรยายมากที่สุด รองลงมาคือ การเขียนพรรณนา การเขียนย่อความและการเขียนประเมินคุณค่างานเขียน

คำสำคัญ : ความสามารถในการเขียน, ความเรียงภาษาไทย

---

* บทความนี้เป็นการวิจัยเพื่อศึกษาความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยของนักศึกษา ระดับปริญญาบัณฑิต วิชาเอกภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์

This article is studying undergraduate student's Thai Composition writing ability.

** ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง email : dendowchollawit@gmail.com

Asst. Prof. Dr. Faculty of Education, Ramkhamhaeng University

Abstract

The objective of this research was to study the Thai major students' ability in writing Thai compositions.

The population of this study were 2,623 Thai major students holding the ID codes from 54 to 56, enroll in the major courses in the second semester of 2014 academic year in the Faculty of Education, Ramkhamhaeng University. The samples were 400 students holding the ID codes from 54 to 56, drawn from the fore-mentioned population. The research tools were a Thai Composition Writing Test and a set of writing skills scoring criteria.

The research findings were as follows:

1. The findings indicated that the participants had a moderate level of writing ability. Considering each type of writing, it was found that students had a moderate ability in Descriptive Writing, Narrative Writing, Summary Writing, and Evaluative Writing.

2. The findings indicated that the participants had highest ability in Thai composition writing following by Descriptive Writing, Narrative Writing, Summary Writing, and Evaluative Writing.

Keywords: writing ability , Thai compositions

บทนำ

การเขียนเป็นการถ่ายทอดความรู้ ความคิด อารมณ์ความรู้สึก และจินตนาการของผู้เขียนออกมาเป็นตัวอักษรให้ผู้อื่นได้เข้าใจ ดังนั้นการจะเขียนได้ดีจึงต้องอาศัยทักษะหลายๆอย่างประกอบกัน การเขียนจึงถือได้ว่าเป็นทักษะที่มีความซับซ้อน ดังที่ สจริต เพียรชอบ (2540: 92) กล่าวว่า ในบรรดาทักษะทั้งสี่อันได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ทักษะการเขียนเป็นทักษะที่สลับซับซ้อนและยากที่สุด เพราะในการสื่อสารด้วยการเขียนนั้น ผู้เขียนต้องใช้ความสามารถของตนเองสื่อความหมายโดยปราศจากการช่วยเหลือจากผู้อื่น ดังนั้นหากผู้เขียนไม่มีพื้นฐานในการเขียนที่ดีแล้วย่อมส่งผลให้การสื่อสารด้านการเขียนไม่ประสบผลสำเร็จและไม่สามารถสื่อสารได้บรรลุตามเป้าหมาย

การเขียนความเรียงเป็นการเขียนประเภทหนึ่งซึ่งผู้เขียนเขียนแสดงความคิดของตนเองออกมาผู้อื่นได้รู้ ดังที่ ตรีศิลป์ บุญขจร และธิดา โมสิกรัตน์ (2545: 167-168) กล่าวถึงความเรียงไว้ดังนี้ “ความเรียงเป็นรูปแบบงานเขียนประเภทสารคดีอีกรูปแบบ มีจุดมุ่งหมายเพื่อมุ่งเสนอความคิดหรือแง่คิดเป็นสำคัญ และเป็นงานเขียนที่เสนอแง่คิดที่มีคุณค่า เขียนจากความคิดของผู้เขียน จากประสบการณ์ หรือการสะสมความรู้ เป็นงานเขียนระดับสูง เพราะมีความคิดลึกซึ้ง มีวิธีการเขียนที่น่าอ่านและชวนให้คล้อยตาม” ในระบบการศึกษาของไทยมีการจัดการเรียนการสอนเรื่องการเขียนความเรียงตั้งแต่ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานไปจนถึงระดับอุดมศึกษาเพราะการเขียนความเรียงถือได้ว่าเป็นทักษะที่สำคัญ ดังที่ Scribner & Cole (1978: 448) กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนความเรียงว่า การเขียนความเรียงมีความสำคัญสำหรับชีวิตประจำวันมาก เพราะเป็นเครื่องมือในการ

ถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด อารมณ์ต่าง ๆ ซึ่งสอดคล้องกับ วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา (2528: 26) ; Nunan (1991: 37) ที่กล่าวไว้ว่า การเขียนความเรียงยังเป็นเครื่องมือในการถ่ายทอดวัฒนธรรม เป็นเครื่องมือสำคัญที่เป็นหลักฐานแสดงถึงความคิดสร้างสรรค์ทางสติปัญญาของคนในสังคม และการเขียนความเรียงยังสามารถใช้อ้างอิงเป็นหลักฐานทางประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม ตลอดจนวิทยาการในสาขาต่าง ๆ ได้

การเขียนความเรียงนั้นมีความสำคัญสำหรับผู้เรียนทุกระดับชั้น แต่ผู้ที่เรียนในระดับอุดมศึกษา การเขียนความเรียงถือว่าเป็นทักษะที่สำคัญมากเพราะไม่ว่าจะเขียนรายงานหรือเขียนงานต่างๆ ก็ต้องใช้การเขียนความเรียง ซึ่ง สอดคล้องกับที่ Shih (1986: 121) กล่าวว่า การเขียนความเรียงมีความสำคัญในการศึกษาระดับสูง เช่น การเขียนบรรยายข้อความสั้น ๆ การเขียนย่อความ การเขียนวิจารณ์ และการเขียนรายงานการวิจัย จะเห็นได้ว่าการเขียนความเรียงมีความสำคัญต่อการศึกษาและสังคมไทย ทั้งในด้านการให้ความรู้ การบันทึกหลักฐานทางประวัติศาสตร์ อีกทั้งยังเป็นเครื่องมือในการถ่ายทอดวัฒนธรรมเป็นเครื่องพัฒนาสติปัญญาให้แก่คนในสังคมได้สืบทอดอีกด้วย

การเขียนถือเป็นทักษะสำคัญสำหรับทุกคนเพราะการที่จะเขียนได้ต้องอาศัยการฟัง การพูดและการอ่านแล้วจึงเรียบเรียงออกมาเป็นการเขียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนที่เป็นครูที่ไม่ใช่เพียงเขียนได้เขียนเป็นเท่านั้นแต่ต้องสามารถไปสอนให้นักเรียนเขียนได้ด้วย ดังนั้นนักศึกษาที่เรียนเกี่ยวกับวิชาชีพครูจึงควรต้องได้รับการฝึกฝนให้มีทักษะการเขียนที่ดีเพื่อจะได้นำไปใช้สอนนักเรียนได้ต่อไป แต่นักศึกษาส่วนใหญ่ยังมีทักษะการเขียนที่ไม่ดีพอและต้องการการพัฒนาอย่างเร่งด่วนซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของเด่นดาว ชลวิทย์ (2560: บทคัดย่อ) ที่ว่า ความต้องการจำเป็นในการพัฒนาความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตวิชาเอกภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์เมื่อกำหนดค่าคาดหวังมีค่าเท่ากับ 120 คะแนน มีพิสัยของดัชนีความต้องการจำเป็นเท่ากับ 0.58 ดังนั้นการวิจัยนี้จึงต้องการศึกษาว่าความสามารถในการเขียนความเรียงของนักศึกษาวิชาเอกภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์เป็นอย่างไร เพื่อจะได้เป็นข้อมูลสำหรับการหาแนวทางการพัฒนาต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยของนักศึกษาวิชาเอกภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

วิธีดำเนินการวิจัย

การดำเนินการในขั้นตอนนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (survey research)

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ นักศึกษาวิชาเอกภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 ที่ลงทะเบียนและเข้าเรียนวิชาเอกตั้งแต่รหัสนักศึกษา 54-56 จำนวน 2,632 คน (วิชาเอกจะเริ่มเรียนตั้งแต่ปีที่ 2 เป็นต้นไป)

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักศึกษาวิชาเอกภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหงภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 รหัสนักศึกษา 54- 56 ที่ลงทะเบียนและเข้าเรียนวิชาเอกจำนวน 400 คน ใช้วิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้นภูมิ (Stratified Random Sampling) ดังนี้

1. สํารวจจำนวนนักศึกษาใหม่แต่ละปีจากฝ่ายทะเบียน
2. นำจำนวนนักศึกษาทั้งหมด (รหัสนักศึกษา 54-56) มารวมกัน ได้ 2,632 คน
3. เปิดตาราง Yamane ที่ความเชื่อมั่น 95% เพื่อคำนวณจำนวนกลุ่มตัวอย่างโดยคิดจากจำนวนประชากร 3,000 คนได้กลุ่มตัวอย่าง 353 คน แต่เพื่อให้ได้ข้อมูลที่แน่นอนขึ้นจึงขอใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 คน
4. คำนวณสัดส่วนของนักศึกษาแต่ละชั้นปี
5. สุ่มนักศึกษามาทดลองโดยใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย (simple random sampling) จากนักศึกษาที่ลงทะเบียนและเข้าเรียนวิชาเอกของแต่ละชั้นปี

ตาราง 1 จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ชั้นปีที่	จำนวนนักศึกษาใหม่สาขาวิชา	จำนวนกลุ่มตัวอย่างเมื่อเทียบ
	ภาษาไทย	สัดส่วน
2	1,053	160
3	877	133
4	702	107
รวม	2,632	400

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แบบทดสอบความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทย ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีขั้นตอนการสร้างดังต่อไปนี้

1. ศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหงเพื่อกำหนดรายละเอียดของข้อคำถามที่จะใช้เป็นแบบทดสอบความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทย โดยแบบทดสอบนี้มีลักษณะเป็นแบบทดสอบอัตนัยจำนวน 4 ข้อ แต่ละข้อมีหัวข้อเรื่องสำหรับการเขียนความเรียงแต่ละประเภท กำหนดความยาวในการตอบ 5-10 บรรทัด เวลา 2 ชั่วโมง

2. พัฒนาเกณฑ์การให้คะแนนแบบทดสอบความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทย โดยในการให้คะแนนจะประเมินจากองค์ประกอบของความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทย 3 ด้าน ได้แก่ ด้านเนื้อหา ด้านการเรียบเรียงเนื้อหา และด้านการใช้ภาษา ส่วนการให้คะแนนจะใช้แบบรูบริกส์ (rubric scores) กำหนดน้ำหนักคะแนนองค์ประกอบแต่ละด้านเป็น ด้านเนื้อหา 4 คะแนน ด้านการเรียบเรียงเนื้อหา 3 คะแนน และด้านการใช้ภาษา 3 คะแนน โดยคะแนนของแต่ละด้านมี 4 ระดับได้แก่ ดีมาก 3 คะแนน ดี 2 คะแนน พอใช้ 1 คะแนน และปรับปรุง 0 คะแนน พร้อมอธิบายความสามารถในแต่ละระดับ

การให้คะแนนแบบทดสอบแต่ละข้อมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

- 1) นำระดับคะแนนของแต่ละด้านที่ประเมินเป็น 4 ระดับ จาก 0-3 คะแนน มาคูณกับน้ำหนักคะแนนขององค์ประกอบแต่ละด้าน (เนื้อหา 4 คะแนน การเรียงเรียงเนื้อหา 3 คะแนน และการใช้ภาษา 3 คะแนน)
  - 2) นำคะแนนองค์ประกอบแต่ละด้าน (เนื้อหา การเรียงเรียงเนื้อหา และการใช้ภาษา 3 คะแนน) มาบวกกันซึ่งในแต่ละข้อคะแนนที่ได้จะมีค่าตั้งแต่ 0-30 คะแนน
  - 3) แบบทดสอบมีจำนวน 4 ข้อ จึงมีคะแนนรวมตั้งแต่ 0-120 คะแนน
- ตัวอย่างการให้คะแนน (ดูตาราง 2)

ตาราง 2 การให้คะแนนแบบทดสอบความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทย

แบบทดสอบ	เนื้อหา (4) ระดับ 3,2,1,0	การเรียงเรียงเนื้อหา (3) ระดับ 3,2,1,0	การใช้ภาษา (3) ระดับ 3,2,1,0	รวม
ข้อ 1	(ระดับ 2) X (4)=8	(ระดับ 3) X (3)=9	(ระดับ 1) X (3)=3	8+9+3=20

การให้คะแนนแบบทดสอบแต่ละข้อมีคะแนนเต็ม 30 คะแนน เมื่อเทียบเป็นร้อยละ สามารถแบ่งความสามารถในการเขียนเป็น 4 ระดับ ได้แก่

ระดับดีมาก	24.00-30.00	คะแนน	หรือ 80%-100%
ระดับดี	21.00-23.99	คะแนน	หรือ 70%-79%
ระดับปานกลาง	18.00-20.99	คะแนน	หรือ 60%-69%
ระดับต้องปรับปรุง	0-17.99	คะแนน	หรือ 0%-59%

แบบทดสอบมีจำนวน 4 ข้อจึงมีคะแนนเต็ม 120 คะแนน เมื่อเทียบเป็นร้อยละ สามารถแบ่งความสามารถในการเขียนเป็น 4 ระดับ ได้แก่

ระดับดีมาก	96.00-120.00	คะแนน	หรือ 80%-100%
ระดับดี	84.00-95.00	คะแนน	หรือ 70%-79%
ระดับปานกลาง	72.00-83.00	คะแนน	หรือ 60%-69%
ระดับต้องปรับปรุง	0-71.00	คะแนน	หรือ 0%-59%

3. นำแบบทดสอบความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยและเกณฑ์การให้คะแนนแบบทดสอบความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยที่สร้างขึ้น ไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 คน ตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (content validity) ความสอดคล้องกับนิยามเชิงปฏิบัติการที่ต้องการวัด และให้ข้อเสนอแนะ

การตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาใช้ดัชนี IOC (item objective congruence) โดยมีการกำหนดลักษณะการให้คะแนน คือ

คะแนน (+1) หมายถึง เกณฑ์การตรวจสอบสอดคล้องกับนิยามเชิงปฏิบัติการที่ต้องการวัด

คะแนน (0) หมายถึง ไม่แน่ใจว่าเกณฑ์การตรวจสอบสอดคล้องกับนิยามเชิงปฏิบัติการที่ต้องการวัด

คะแนน (-1) หมายถึง เกณฑ์การตรวจสอบไม่สอดคล้องกับนิยามเชิงปฏิบัติการที่ต้องการวัด

ผู้วิจัยใช้เกณฑ์ในการตัดสินความตรงเชิงเนื้อหาคือดัชนี IOC ต้องมากกว่า 0.5 จึงจะถือว่าเกณฑ์การตรวจนั้นสอดคล้องกับนิยามที่ต้องการวัด (ศิริชัย กาญจนวาสี, 2556: 107) ผู้วิจัยได้นำผลการพิจารณาจากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 คน มาคำนวณ ค่า IOC เป็นรายชื่อ ผลการพิจารณาพบว่า แบบทดสอบอัตนัยทั้ง 4 ข้อ กำหนดหัวข้อการเขียนและเวลาในการเขียนได้เหมาะสม และไม่มีเกณฑ์การตรวจข้อใดมีค่า IOC ต่ำกว่า 0.5 แสดงว่าเกณฑ์ที่กำหนดขึ้นมีความสอดคล้องกับนิยามเชิงปฏิบัติการที่ต้องการวัด อย่างไรก็ตามผู้เชี่ยวชาญได้ให้ข้อเสนอแนะ ดังนี้

1) แก้ไขคำว่า “เนื้อหาไม่มีประเด็นที่ชัดเจน” เป็น “เนื้อหาผิดประเด็น”

2) เปลี่ยนการประเมินเรื่ององค์ประกอบของงานเขียนมาเป็นประเมินจำนวนบรรทัดที่เขียน

3) ให้แยกเกณฑ์ประเมินเรื่อง เนื้อหาที่มีความสอดคล้อง ออกจากการขยายความ

4) ให้เพิ่มว่า “ตามหลักไวยากรณ์” หลังการใช้คำและประโยคให้ถูกต้องจะได้แตกต่างจากเรื่องการเขียนสะกดคำได้ถูกต้อง

4. นำแบบทดสอบที่ปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้กับนักศึกษาที่มีลักษณะเหมือนกลุ่มตัวอย่างจริงทุกประการ จำนวน 10 คน เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของแบบทดสอบ

5. นำเกณฑ์ฯ ที่แก้ไขแล้วไปใช้ประเมินแบบทดสอบของนักศึกษาจำนวน 10 คน โดยประเมินร่วมกับผู้เชี่ยวชาญด้านการเขียนความเรียงภาษาไทยจำนวน 2 คน เพื่อตรวจสอบความเที่ยง ระหว่างผู้ตรวจ (inter-rater reliability) โดยนำคะแนนการตรวจของผู้วิจัยและผู้เชี่ยวชาญอีก 2 คน มาหาความสัมพันธ์โดยใช้สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (pearson correlation) โดยกำหนดเกณฑ์ไว้ว่าค่าสหสัมพันธ์ที่ได้ต้องมีค่า 0.5 ขึ้นไป (ศิริชัย กาญจนวาสี, 2556: 62)

ผลการตรวจสอบพบว่าคะแนนการตรวจของผู้วิจัยและผู้เชี่ยวชาญคนที่ 1 สัมพันธ์กัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r = .81$) คะแนนการตรวจของผู้วิจัยและผู้เชี่ยวชาญคนที่ 2 สัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r = .82$) และคะแนน การตรวจของ ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 1 และผู้เชี่ยวชาญคนที่ 2 สัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .01 ($r = .82$) หลังจากนั้น 1 สัปดาห์ ผู้วิจัยตรวจให้คะแนนแบบทดสอบทั้งหมดอีกครั้ง และนำคะแนนการตรวจทั้งสองครั้งมาวิเคราะห์ความเที่ยง (reliability) ของการตรวจของผู้วิจัย ผลการตรวจสอบพบว่า คะแนนการตรวจให้คะแนนของผู้วิจัยทั้งสองครั้งมีความสัมพันธ์กัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01 ($r = .85$)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลนำเสนอเป็น 2 ตอน ได้แก่ ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลภูมิหลังของกลุ่มตัวอย่าง ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทย

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลภูมิหลังของนักศึกษา

ผลการวิเคราะห์ในส่วนนี้นำเสนอผลการวิเคราะห์ลักษณะพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง เกี่ยวกับภูมิหลัง ได้แก่ เพศและชั้นปี

ตาราง 3 จำนวนและค่าร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเพศ และชั้นปี

เพศ ชั้นปี	เพศชาย		เพศหญิง		รวม	
	n	%	n	%	n	%
2	12	7.50	148	92.50	160	40.00
3	19	14.30	114	85.70	133	33.25
4	8	7.47	99	92.53	107	26.75
รวม	39	9.75	361	90.25	400	100.00

ตาราง 3 แสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้มีจำนวน 400 คน เป็นนักศึกษาเพศหญิงมากกว่าเพศชาย โดยเพศหญิงมีจำนวน 361 คน คิดเป็นร้อยละ 90.25 และเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 2 มากที่สุดจำนวน 160 คนคิดเป็นร้อยละ 40.00

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทย

ผลการวิเคราะห์ในส่วนนี้แสดงผลการวิเคราะห์จำนวนร้อยละของกลุ่มตัวอย่างในแต่ละชั้นปีจำแนกตามระดับความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทย และแสดงผลการวิเคราะห์จำนวน ค่าเฉลี่ย คะแนนสูงสุด คะแนนต่ำสุดและระดับ ความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยของกลุ่มตัวอย่าง

ตาราง 4 ระดับความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยของกลุ่มตัวอย่าง

รายการ	n	$\bar{X}$	SD	Max	Min	ระดับ ความสามารถ
การเขียน บรรยาย	400	19.81	2.56	24.00	11.67	ปานกลาง
การเขียน พรรณนา	400	19.03	3.08	25.00	10.00	ปานกลาง

ตาราง 4 (ต่อ)

รายการ	n	$\bar{X}$	SD	Max	Min	ระดับ
						ความสามารถ
การเขียน ประเมินคุณค่า งานเขียน	400	18.07	2.75	24.00	11.67	ปานกลาง
การเขียนย่อ ความ	400	18.64	3.64	25.00	8.33	ปานกลาง
รวม	400	75.52	8.89	96	53.33	ปานกลาง

ตาราง 4 แสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 คนมีค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 75.52$) มีค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถในการเขียนบรรยาย การเขียนพรรณนา การเขียนย่อความและการเขียนประเมินคุณค่างานเขียนอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 19.81$, $\bar{X} = 19.03$, $\bar{X} = 18.64$, $\bar{X} = 18.07$)

ตาราง 5 ความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยตามระดับความสามารถแต่ละชั้นปี

ระดับ	ชั้นปีที่ 2		ชั้นปีที่ 3		ชั้นปีที่ 4		รวม	
	n	%	n	%	n	%	n	%
ต้องปรับปรุง	71	44.37	43	32.33	34	31.77	149	37.25
ปานกลาง	38	9.50	44	33.08	39	36.44	121	30.25
ดี	51	46.13	46	34.59	34	31.79	131	32.5
ดีมาก	-	-	-	-	-	-	-	-
รวม	160	100.00	133	100.00	107	100.00	400	100.00

ตาราง 5 แสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 คนเมื่อพิจารณาตามระดับความสามารถ พบว่า กลุ่มตัวอย่างจำนวน 149 คน คิดเป็นร้อยละ 37.25 มีความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยอยู่ในระดับต้องปรับปรุง รองลงมาจำนวน 121 คน คิดเป็นร้อยละ 30.25 อยู่ในระดับ ปานกลาง และกลุ่มตัวอย่างจำนวน 131 คน คิดเป็นร้อยละ 32.50 มีความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยอยู่ในระดับดี โดยนักศึกษาชั้นปีที่ 2 และชั้นปีที่ 3 ส่วนใหญ่มีความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยอยู่ในระดับดี (46.13% และ 34.59%) ส่วนนักศึกษาชั้นปีที่ 4 ส่วนใหญ่มีความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยอยู่ในระดับปานกลาง (36.44%)

ตาราง 6 ระดับความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยของนักศึกษาชั้นปีที่ 2

รายการ	n	$\bar{X}$	SD	Max	Min	ระดับ ความสามารถ
การเขียน บรรยาย	160	19.44	4.20	25	5	ปานกลาง
การเขียน พรรณนา	160	17.77	4.36	25	5	ต้องปรับปรุง
การเขียน ประเมินคุณค่า งานเขียน	160	17.69	5.87	25	5	ต้องปรับปรุง
การเขียนย่อ ความ	160	18.74	4.98	25	5	ปานกลาง
รวม	160	73.64	14.70	100	20	ปานกลาง

ตาราง 6 แสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 2 จำนวน 160 คนมีค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยในภาพรวมอยู่ในระดับ ปานกลาง ($\bar{X} = 73.64$) โดยมีค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถในการเขียนบรรยายและการเขียนย่อความอยู่ในระดับ ปานกลาง ($\bar{X} = 19.44$ และ $\bar{X} = 18.74$) และมีค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถในการเขียนพรรณนาและการเขียนประเมินคุณค่างานเขียนอยู่ในระดับ ต้องปรับปรุง ($\bar{X} = 17.77$ และ $\bar{X} = 17.69$)

ตาราง 7 ระดับความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยของนักศึกษาชั้นปีที่ 3

รายการ	n	$\bar{X}$	SD	Max	Min	ระดับ ความสามารถ
การเขียน บรรยาย	133	20.18	3.52	25	15	ปานกลาง
การเขียน พรรณนา	133	19.68	4.34	25	15	ปานกลาง
การเขียน ประเมินคุณค่า งานเขียน	133	18.68	3.81	25	5	ปานกลาง
การเขียนย่อ ความ	133	19.25	4.81	25	5	ปานกลาง
รวม	133	77.79	11.51	100	50	ปานกลาง

ตาราง 7 แสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างนักศึกษาชั้นปีที่ 3 จำนวน 133 คน มีค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยในภาพรวมอยู่ในระดับ ปานกลาง ($\bar{X} = 77.79$) มีค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถในการเขียนบรรยาย การเขียนพรรณนา การเขียนย่อความและการเขียนประเมินคุณค่างานเขียนอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 20.18$, $\bar{X} = 19.68$, $\bar{X} = 19.25$ และ $\bar{X} = 18.68$)

ตาราง 8 ระดับความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยของนักศึกษาชั้นปีที่ 4

รายการ	n	$\bar{X}$	SD	Max	Min	ระดับ ความสามารถ
การเขียน บรรยาย	107	20.54	3.53	32	5	ปานกลาง
การเขียน พรรณนา	107	19.33	11.36	29	5	ปานกลาง
การเขียน ประเมินคุณค่า งานเขียน	107	18.49	4.27	25	5	ปานกลาง
การเขียนย่อ ความ	107	18.71	5.12	25	5	ปานกลาง
รวม	107	77.07	11.36	108	44	ปานกลาง

ตาราง 8 แสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 4 จำนวน 107 คนมีค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยในภาพรวมอยู่ในระดับ ปานกลาง ($\bar{X} = 77.07$) มีค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถในการเขียนบรรยาย การเขียนพรรณนา การเขียนย่อความและการเขียนประเมินคุณค่างานเขียนอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 20.54$, $\bar{X} = 19.33$, $\bar{X} = 18.71$ และ $\bar{X} = 18.49$)

ตาราง 9 ความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยจำแนกตามองค์ประกอบของการเขียนความเรียงภาษาไทย ในภาพรวมของงานเขียน 4 ประเภท

องค์ประกอบ การเขียน	คะแนนเต็ม	$\bar{X}$	SD	Max	Min
ด้านเนื้อหา	48	34.35	4.38	42.00	22.33
ด้านการเรียบเรียง เนื้อหา	36	22.42	3.28	29.33	16.00
ด้านการใช้ภาษา	36	18.77	2.26	26.00	13.00

ตาราง 9 แสดงให้เห็นว่า ในด้านเนื้อหาของงานเขียนทั้ง 4 ประเภทที่มีคะแนนเต็มรวม 48 คะแนน กลุ่มตัวอย่างมีค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทย เท่ากับ 34.35 ($\bar{X} = 34.35$) ด้านการเรียบเรียงเนื้อหาของงานเขียน 4 ประเภท มีคะแนนเต็มรวม 36 คะแนน กลุ่มตัวอย่างมีค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยเท่ากับ 22.42 ($\bar{X} = 22.42$) และด้านการใช้ภาษาของงานเขียน 4 ประเภท มีคะแนนเต็มรวม 36 คะแนน กลุ่มตัวอย่างมีค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยเท่ากับ 18.77 ($\bar{X} = 18.77$)

ตาราง 10 ความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยด้านเนื้อหา (คะแนนเต็ม 12 คะแนน) จำแนกตามประเภทในการเขียนความเรียงภาษาไทย

ประเภทการเขียน	$\bar{X}$	SD	Max	Min
การเขียนบรรยาย	8.70	1.40	10.00	4.67
การเขียนพรรณนา	8.11	1.52	10.00	4.67
การเขียนประเมินคุณค่า งานเขียน	7.75	1.71	10.00	3.33
การเขียนย่อความ	7.87	1.50	10.00	4.00

ตาราง 10 แสดงให้เห็นว่า ในด้านเนื้อหา กลุ่มตัวอย่างมีค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยประเภทการเขียนบรรยายมากที่สุด มี $\bar{X} = 8.70$ รองลงมาคือ การเขียนพรรณนา $\bar{X} = 8.11$ การเขียนย่อความ $\bar{X} = 7.87$ และการเขียนประเมินคุณค่างานเขียน $\bar{X} = 7.75$ ตามลำดับ โดยคะแนนเต็มขององค์ประกอบด้านเนื้อหาเท่ากับ 12 คะแนน

ตาราง 11 ความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยด้านการเรียบเรียงเนื้อหา (คะแนนเต็ม 9 คะแนน) จำแนกตามประเภทในการเขียนความเรียงภาษาไทย

ประเภทการเขียน	$\bar{X}$	SD	Max	Min
การเขียนบรรยาย	6.77	1.05	8.00	4.00
การเขียนพรรณนา	6.50	1.13	8.00	4.00
การเขียนประเมินคุณค่า งานเขียน	6.08	1.37	8.00	3.00
การเขียนย่อความ	6.32	1.04	8.00	3.50

ตาราง 11 แสดงให้เห็นว่า ในด้านการเรียบเรียงเนื้อหา กลุ่มตัวอย่างมีค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทย ประเภทการเขียนบรรยายมากที่สุด $\bar{X} = 6.77$ รองลงมาคือ การเขียนพรรณนา $\bar{X} = 6.50$ การเขียนย่อความ $\bar{X} = 6.32$ และการเขียนประเมินคุณค่างานเขียน $\bar{X} = 6.08$ ตามลำดับ โดยคะแนนเต็มขององค์ประกอบด้านเนื้อหาเท่ากับ 9 คะแนน

ตาราง 12 ความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยด้านการใช้ภาษา (คะแนนเต็ม 9 คะแนน) จำแนกตามประเภทในการเขียนความเรียงภาษาไทย

ประเภทการเขียน	$\bar{X}$	<i>SD</i>	Max	Min
การเขียนบรรยาย	6.19	0.86	8.70	4.70
การเขียนพรรณนา	6.14	0.97	7.70	4.20
การเขียนประเมินคุณค่างานเขียน	6.01	0.59	7.70	3.70
การเขียนย่อความ	6.18	0.72	8.70	4.70

ตาราง 12 แสดงให้เห็นว่า ในด้านการใช้ภาษา กลุ่มตัวอย่างมีค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทย ประเภทการเขียนบรรยายมากที่สุด $\bar{X} = 6.19$ รองลงมาคือ การเขียนย่อความ $\bar{X} = 6.18$ การเขียนพรรณนา $\bar{X} = 6.14$ และ การเขียนประเมินคุณค่างานเขียน $\bar{X} = 6.01$ ตามลำดับ โดยคะแนนเต็มขององค์ประกอบด้านเนื้อหาเท่ากับ 9 คะแนน

อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยของนักศึกษาวิชาเอกภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ ดังนั้นประเด็นที่ผู้วิจัยสนใจนำมาอภิปราย ได้แก่ ความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยของนักศึกษา วิชาเอกภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ ซึ่งผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาวิชาเอกภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์จำนวน 400 คน มีความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยอยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาการเขียนในแต่ละประเภทพบว่า นักศึกษามีความสามารถในการเขียนบรรยาย การเขียนพรรณนา การเขียนย่อความและการเขียนประเมินคุณค่างานเขียนอยู่ในระดับปานกลาง อาจจะเป็นเพราะทักษะการเขียนเป็นทักษะที่ยาก กว่าที่จะเขียนได้ต้องใช้ทักษะอื่นควบคู่ไปด้วยไม่ว่าจะเป็นทักษะการฟัง อ่านหรือคิด จึงทำให้นักศึกษาไม่ค่อยชอบเขียนและถ้าต้องเขียนก็จะเขียนได้ไม่ดี ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุภาณี ชินวงศ์ (2543: บทคัดย่อ) ที่พบว่า นิสิตกลุ่มปานกลางมีความสามารถในการเขียนอยู่ในระดับปานกลางและ นิสิตกลุ่มอ่อนมีความสามารถในการเขียนอยู่ในระดับปานกลางถึงค่อนข้างต่ำเนื่องจากนักศึกษาเห็นว่าการเขียนเป็นเรื่องที่ยากจึงไม่ค่อยได้ฝึกเขียนและเมื่อต้องเขียนจึงได้คะแนนไม่ดี การที่นักศึกษามีความสามารถในการเขียนระดับปานกลางอาจเป็นเพราะการเขียนไม่ใช่ทักษะที่ติดตัวมาตั้งแต่เกิด แต่เป็นสิ่งที่ต้องอาศัยการฝึกฝนบ่อย ๆ ผ่านประสบการณ์ด้านการเขียนประเภทต่างๆ ซึ่งถ้านักศึกษาไม่ได้ฝึกฝนการเขียนอยู่ตลอดเวลา ก็จะไม่สามารถเขียนได้ดี ซึ่งสอดคล้องกับ พรทิพย์ วนรัฐภูบาล (2551: 126) ที่กล่าวถึงการเขียนไว้ว่า “การเขียนเป็นศิลปะชั้นสูง ผู้เขียนต้องใช้ความรู้ ความคิด ประสบการณ์ ตลอดจนทัศนคติในแง่มุมต่าง ๆ โดยกลั่นกรองความคิดออกมาเป็นถ้อยคำ เป็นเรื่องราว ผ่านทางตัวอักษร” และสอดคล้องกับ Myles (2016: 152) ที่ว่า “การเขียนเป็นความสามารถที่ต้องอาศัยการฝึกฝนผ่านประสบการณ์ เพราะการเขียน เป็นการเล่าเรื่องที่ได้พบออกมาเป็นตัวอักษรในรูปแบบของการเขียนบรรยาย การเขียน เล่าเรื่อง การเขียนแย้งหรือการเขียนแสดงความคิดเห็น”

ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลการวิจัยไปใช้

ควรให้นักศึกษาเขียนความเรียงครั้งละ 2 เรื่อง เพราะนักศึกษามุ่งใจเขียนมากกว่าให้เขียน ครั้งละหลายเรื่อง

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

การวิจัยครั้งต่อไปควรทำวิจัยในหัวข้อการพัฒนาทักษะการเขียนความเรียงภาษาไทยของ นักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตวิชาเอกภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

เอกสารอ้างอิง

ภาษาไทย

Boonkhajon, T. and Mosikarat, T. (2002). “krabuānkān ‘ān phuā khwām rōpru”. nai ‘ēkkasān kānsōk chut wichā nuāi thī kao - siphā kānchai phāsā Thai, 125-190. [Reading Process for being proficient in The Course book of Thai Usage unit 9-15, 125-190.] 11 Edition. Noonthaburi: Sukhothaithammatirat University.

ตรีศิลป์ บุญขจร และธิดา โมสิกรัตน์. (2545). “กระบวนการอ่านเพื่อความรอบรู้.” ใน เอกสารการสอนชุดวิชา หน่วยที่ 9-15 การใช้ภาษาไทย, 125-190. พิมพ์ครั้งที่ 11. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

Chinawong, S. (2000). “kānsuksā khwāmsāmāt nai kān khīan khōng nisit wichā phāsā ‘Angkrit samrap sākha wittayaasāt” [A study of the writing ability of EAP science students]. Bangkok: Language Institute, Chulalongkorn University.

สุภาณี ชินวงศ์. (2543). การศึกษาความสามารถในการเขียนของนิสิตวิชาภาษาอังกฤษสำหรับสาขา วิทยาศาสตร์. กรุงเทพฯ: สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

Chollawit, D. (2017). “kānpramoēn khwāmtoṅgkān čampen phuā phatthana khwāmsāmāt nai kān khīan khwām riāng phāsā Thai khōng naksuksā radap parinya bandit” [A Needs Assessment for Developing Undergrade Students’ Thai Composition Writing Ability]. *Veridian E-Journal, Silpakorn University* 10,2 (September – December) : 97-109.

เด่นดาว ชลวิทย์. (2560). “การประเมินความต้องการจำเป็นเพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนความเรียง ภาษาไทยของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิต”. *วารสาร Veridian E-Journal, Silpakorn University ฉบับภาษาไทย สาขามนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์และศิลปะ* 10,2 (พฤษภาคม- สิงหาคม 2560):97-109.

Kanchanawasee, S. (2013). “thritsadi kānthotsōp bæp dangdoēm” [Classical Testing Theory]. 7 edition. Bangkok: Chulalongkorn University Press.

ศิริชัย กาญจนวาสี. (2556). **ทฤษฎีการทดสอบแบบดั้งเดิม** (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่ง จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

Pianchob, S. (1997). “tham yāngrai čung čha khīan dai di” nai sinlapa kānchai phāsā [How to write well in Art of Language Usage]. Bangkok : Kurusapa Ladpao Press.

สุจรีต เพียรชอบ. (2540). “ทำอย่างไรจึงจะเขียนได้ดี.” ใน **ศิลปะการใช้ภาษา**. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา ลาดพร้าว.

Tephasadin na Ayuthaya, W. (1985). “kān khīan khōng nakriān matthayommasuksā toṅ plāi tān thatsana khōng ‘āčhān læ nakriān” [Teachers and Students’ Opinion Toward High School Student’s Writing]. Research Project of National Research Council Of Thailand. (photocopy)

วัลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา. (2528). การเขียนของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายตามทัศนะของอาจารย์และนักเรียน. โครงการวิจัยสำนักงานคณะกรรมการการวิจัยแห่งชาติ. (อัดสำเนา)

Wanarattikan, P. (2008). “sinlapa læ konlawithī kān khīan” [Art and writing strategy]. Bangkok: Ramkhamhaeng University.

พรทิพย์ วนรัฐีกาล. (2551). ศิลปะและกลวิธีการเขียน. กรุงเทพฯ:สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

ภาษาต่างประเทศ

Myles, J. (2016). “Second language writing and research: The writing process and error analysis in student texts”. *The Electronic Journal for English as a Second Language*, 6(2), 152-155.

Nunan, D. (1991). *Language teaching methodology: A textbook for teacher*. London: International Book Distributors.

Scribner, S., & Cole, M. (1978). “Literacy without schooling: Testing for intellectual effects”. *Harvard Educational Review*, 48(4), 448-461.

Shih, M. (1986). “Content-based approaches to teaching academic writing”. *TESOL quarterly*, 20(4), 617-648